

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

1959 – 50 - 2009

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΣΤΑΜΟΥΛΗ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 55862/07)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

11 Ιουνίου 2009

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Σταμούλη κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα, η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Nina Vajić, πρόεδρος,

Χρήστος Ροζάκης,

Khanlar Hajiyev,
Dean Spielmann,
Sverre Erik Jebens,
Giorgio Malinverni,
Γεώργιος Νικολάου, *δικαστές*,
και Søren Nielsen, *γραμματέας τμήματος*.

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 19 Μαΐου 2009,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 55862/07) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από μία υπήκοο του Κράτους αυτού, την κυρία Γεωργία Σταμούλη («η προσφεύγουσα»), η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 6 Δεκεμβρίου 2007 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Η προσφεύγουσα εκπροσωπείται από τους Λ. Πανούση και Α. Πανούση, δικηγόρους Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Γ. Κανελλόπουλο, πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και την κυρία Σ. Τρέκλη, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 29 Αυγούστου 2008, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την αιτίαση την ελκόμενη από τη διάρκεια της διαδικασίας. Όπως επιτρέπει το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφασίσθηκε επιπλέον ότι το τμήμα θα αποφαινόταν ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Η προσφεύγουσα έχει γεννηθεί το 1935 και κατοικεί στην Αθήνα.

5. Στις 25 Μαΐου 1994, η προσφεύγουσα κατάθεσε ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή κατά του δημόσιου νοσοκομείου «Ιπποκράτειο», όπου εργαζόταν ως

καθαρίστρια. Αξίωνε το ποσό των 73.248 ευρώ περίπου ως μισθούς. Κατόπιν αναβολής, η συζήτηση έλαβε χώρα στις 12 Μαΐου 1995.

6. Στις 8 Νοεμβρίου 1995, το δικαστήριο έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή της προσφεύγουσας (απόφαση αριθ. 3880/1995). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε στις 23 Αυγούστου 1996.

7. Στις 17 Ιανουαρίου και 2 Ιουλίου 1997 αντίστοιχα, το νοσοκομείο και η προσφεύγουσα άσκησαν έφεση. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 16 Μαρτίου 1999.

8. Στις 20 Απριλίου 1999, το Εφετείο Αθηνών εξαφάνισε την προσβληθείσα απόφαση και έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή της προσφεύγουσας, αυξάνοντας ελαφρά το ποσό που είχε επιδικαστεί σε πρώτο βαθμό (απόφαση αριθ. 3110/1999). Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα στις 14 Οκτωβρίου 1999.

9. Στις 7 Μαρτίου και 6 Απριλίου 2000 αντίστοιχα, η προσφεύγουσα και το νοσοκομείο άσκησαν αίτηση αναίρεσης. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 16 Ιανουαρίου 2001.

10. Στις 15 Ιουνίου 2001, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσης του νοσοκομείου, έκανε δεκτή αυτή της προσφεύγουσας, αναίρεσε την προσβληθείσα απόφαση και παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του εφετείου προκειμένου να την εξετάσει με διαφορετική σύνθεση (απόφαση αριθ. 1141/2001).

11. Στις 26 Ιουνίου 2001, η προσφεύγουσα εισήγαγε εκ νέου την υπόθεση ενώπιον του εφετείου και ζήτησε τον ορισμό δικασίμου. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 16 Οκτωβρίου 2001.

12. Στις 20 Δεκεμβρίου 2001, το Εφετείο Αθηνών κήρυξε απαράδεκτη την έφεση του νοσοκομείου, διότι δεν παραστάθηκε στη συζήτηση, αλλά δεν αποφάνθηκε επί της έφεσης της προσφεύγουσας (απόφαση αριθ. 9451/2001). Καθώς η εν λόγω απόφαση δεν ήταν οριστική, η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να ασκήσει αναίρεση. Η εν λόγω απόφαση καθαρογράφηκε στις 3 Φεβρουαρίου 2004.

13. Στις 25 Ιουλίου 2004, το νοσοκομείο κατέθεσε ανακοπή ερημοδικίας κατά της προαναφερόμενης απόφασης.

14. Στις 31 Μαΐου 2005, το εφετείο έκανε δεκτή την ανακοπή του νοσοκομείου, εξαφάνισε την απόφαση αριθ. 9451/2001 και μείωσε σημαντικά το επιδικαστέο στην προσφεύγουσα ποσό (απόφαση αριθ. 4479/2005).

15. Στις 18 Ιανουαρίου 2006, η προσφεύγουσα άσκησε αίτηση αναίρεσης. Η συζήτηση έλαβε χώρα στις 15 Μαΐου 2007.

16. Στις 19 Ιουνίου 2007, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση (απόφαση αριθ. 1491/2007).

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

17. Οι εφαρμοστέες διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας έχουν ως εξής:

Άρθρο 106

«Το δικαστήριο ενεργεί μόνο ύστερα από αίτηση διαδίκου και αποφασίζει με βάση τους πραγματικούς ισχυρισμούς που προτείνουν οι διάδικοι (...)»

Άρθρο 108

«Οι διαδικαστικές πράξεις ενεργούνται με πρωτοβουλία και επιμέλεια των διαδίκων (...)»

Τα πιο πάνω αναφερόμενα άρθρα καθιερώνουν αντίστοιχα τις αρχές της διαθέσεως και της πρωτοβουλίας των διαδίκων. Σύμφωνα με την αρχή της διαθέσεως, η δικαστική προστασία μέσα στο πλαίσιο των πολιτικών δικών παρέχεται μόνον εφόσον ζητηθεί από τους διαδίκους, στο μέτρο που ζητείται και εάν συνεχίσει να ζητείται. Εξάλλου, σύμφωνα με την αρχή της πρωτοβουλίας των διαδίκων, η πρόοδος μιας πολιτικής δίκης εξαρτάται εξ ολοκλήρου από την επιμέλεια των διαδίκων (Π. Γέσιου-Φαλτσή, *Civil Procedure in Hellas*, éd. Sakkoulas-Kluwer, σελ. 45 επ.).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

18. Η προσφεύγουσα παραπονείται ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας», όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικαίως (...) εντός λογικής προθεσμίας υπό (...) δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση

(...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

19. Η Κυβέρνηση αντικρούει τη θέση αυτή, υπογραμμίζοντας ότι η υπόθεση οδήγησε σε έξι δικαστικές αποφάσεις. Αναφερόμενη επιπλέον στον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας που αφήνει την πρωτοβουλία της διαδικασίας στους διαδίκους, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι ο χρονολογικός πίνακας αποδεικνύει την έλλειψη επιμέλειας εκ μέρους της προσφεύγουσας εν προκειμένω, η οποία καθυστέρησε υπερβολικά στον ορισμό των δικασίμων.

20. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ουδεμία έλλειψη επιμέλειας μπορεί να της καταλογιστεί.

A. Επί του παραδεκτού

21. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανένα άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

1. Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

22. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 25 Μαΐου 1994, με την κατάθεση της αγωγής ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών και περατώθηκε στις 19 Ιουνίου 2007, με την απόφαση αριθ. 1491/2007 του Άρειου Πάγου, ήτοι μία διάρκεια άνω των δεκατριών ετών για τρεις δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

2. Εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας

23. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους

ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

24. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση *Frydlender*).

25. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι εντός των επιληφθέντων δικαστηρίων η υπόθεση οδήγησε σε έξι αποφάσεις, εκ των οποίων δύο του Αρείου Πάγου, και παραδέχεται ότι, δεδομένου τούτου, υπάρχει μία σχετική πολυπλοκότητα. Εν τούτοις, εκτιμά ότι τούτο δεν αρκεί για να αιτιολογήσει τη συνολική διάρκεια που γνώρισε η διαδικασία. Το Δικαστήριο σημειώνει επιπλέον ότι οι διάδικοι είναι υπεύθυνοι για ορισμένες καθυστερήσεις στη διεξαγωγή της πρώτης δίκης ενώπιον του εφετείου. Δεδομένου τούτου, δεν παύει ωστόσο να ισχύει ότι ακόμα κι αν αφαιρεθούν από τη συνολική διάρκεια της διαδικασίας οι εν λόγω καθυστερήσεις, αυτή παραμένει υπερβολική.

26. Το Δικαστήριο επιβεβαιώνει ότι ακόμη και στα νομικά συστήματα που καθιερώνουν την αρχή της διεξαγωγής της δίκης από τους διαδίκους, η συμπεριφορά των ενδιαφερομένων δεν απαλλάσσει τους δικαστές από την εξασφάλιση της επιθυμητής από το άρθρο 6 § 1 ταχύτητας (*Λιτοσελίτης κατά Ελλάδας*, αριθ. 62771/00, § 30, 5 Φεβρουαρίου 2004). Ως εκ τούτου, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δε συνάδει με την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

27. Επικαλούμενη τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονείται επιπλέον για το δίκαιο της διαδικασίας. Υποστηρίζει ότι τα ελληνικά δικαστήρια διέπραξαν πραγματικά και νομικά σφάλματα που ευνόησαν την αντίδικη πλευρά. Επικαλούμενη το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1, η προσφεύγουσα παραπονείται τέλος για προσβολή του δικαιώματός της για σεβασμό της περιουσίας

της. Υποστηρίζει ότι απώλεσε το δικαίωμά της να λάβει ολόκληρο το ποσό που διεκδικούσε ως αποζημίωση.

Επί του παραδεκτού

28. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με το άρθρο 19 της Σύμβασης, αποστολή του είναι να διασφαλίζει την τήρηση των δεσμεύσεων που απορρέουν από τη Σύμβαση για τα συμβαλλόμενα μέρη. Ειδικότερα, δεν είναι αρμόδιο να γνωρίζει τα πραγματικά ή νομικά σφάλματα που φέρονται να έχουν διαπραχθεί από ένα εθνικό δικαστήριο, εκτός αν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να προσβάλουν τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση (βλέπε, ιδίως, *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αριθ. 30544/96, § 28, CEDH 1999-I). Το Δικαστήριο δεν μπορεί να εκτιμήσει το ίδιο τα πραγματικά στοιχεία που οδήγησαν ένα εθνικό δικαστήριο να υιοθετήσει μία συγκεκριμένη απόφαση αντί μιας άλλης, διότι, διαφορετικά, θα αναδεικνυόταν δικαστής τετάρτου βαθμού και θα παραγνώριζε τα όρια της αποστολής του (βλέπε, *mutatis mutandis*, *Kemmache κατά Γαλλίας* (αριθ. 3), 24 Νοεμβρίου 1994, § 44, série A αριθ. 296-C). Το Δικαστήριο έχει μοναδική αποστολή, σε σχέση με το άρθρο 6 της Σύμβασης, να εξετάζει τις προσφυγές που υποστηρίζουν ότι τα εθνικά δικαστήρια παραγνώρισαν συγκεκριμένες δικονομικές εγγυήσεις, οι οποίες διατυπώνονται στην διάταξη αυτή, ή ότι η διεξαγωγή μιας διαδικασίας στο σύνολό της δεν εξασφάλισε δίκαιη δίκη στον προσφεύγοντα (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Donadze κατά Γεωργίας*, αριθ. 74644/01, §§ 30-31, 7 Μαρτίου 2006).

29. Εν προκειμένω, τίποτα δεν οδηγεί στο συλλογισμό ότι η διαδικασία, στη διάρκεια της οποίας η προσφεύγουσα μπόρεσε να προβάλει όλα τα επιχειρήματά της, δεν ήταν δίκαιη. Το Δικαστήριο δε διακρίνει πράγματι καμία ένδειξη αυθαιρεσίας στη διεξαγωγή της δίκης ούτε παραβίαση των δικονομικών δικαιωμάτων της ενδιαφερομένης. Λαμβανομένης υπόψη της διαπίστωσης αυτής, το Δικαστήριο δεν κρίνει αναγκαίο να τοποθετηθεί περαιτέρω επί του πεδίου του άρθρου 13. Οι απαιτήσεις του τελευταίου είναι πράγματι λιγότερο αυστηρές από εκείνες του άρθρου 6 § 1 και εν προκειμένω απορροφούνται από αυτές (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Sporrong et Lonnroth κατά Σουηδίας*, 23 Σεπτεμβρίου 1982, § 88, série A no 52).

30. Επιπλέον, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η υποτιθέμενη απαίτηση της προσφεύγουσας δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «περιουσία» με την έννοια του άρθρου 1

του Πρωτοκόλλου αριθ.1, καθώς δεν διαπιστώθηκε από δικαστική απόφαση με ισχύ δεδικασμένου. Ωστόσο αυτή είναι η προϋπόθεση προκειμένου μία απαίτηση να είναι βεβαία και απαιτητή και, συνεπώς, να προστατεύεται από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου αριθ.1 (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Ελληνικά Διυλιστήρια Στραν και Στρατής Ανδρεάδης κατά Ελλάδας*, 9 Δεκεμβρίου 1994, § 59, série A αριθ. 301-B).

31. Ειδικότερα, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, όσο η υπόθεσή της εκκρεμούσε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, η αγωγή της δεν γεννούσε κανένα δικαίωμα απαίτησης, αλλά μόνο το ενδεχόμενο να λάβει μια τέτοια απαίτηση. Ως εκ τούτου, οι αποφάσεις που απέρριψαν εν μέρει την αγωγή της δεν μπορεί να είχαν ως συνέπεια να της στερήσουν ένα αγαθό του οποίου ήταν κυρία.

32. Έπεται ότι αυτό το τμήμα της προσφυγής είναι προδήλως αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

33. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

34. Η προσφεύγουσα αξιώνει 18.223 ευρώ για υλική ζημία. Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ του ποσού το οποίο διεκδικούσε στην αγωγή της και εκείνου που της επιδικάστηκε από τα επιληφθέντα δικαστήρια. Αξιώνει επιπλέον 10.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υποστηρίζει ότι υπέστη.

35. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα για υλική ζημία. Υποστηρίζει επιπλέον ότι μία διαπίστωσης της παραβίασης θα συνιστούσε αφ'εαυτής μία επαρκή δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη. Εναλλακτικά, υποστηρίζει ότι το επιδικαστέο για την αιτία αυτή ποσό δεν μπορεί να υπερβεί τα 3.500 ευρώ.

36. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης στην οποία κατέληξε απορρέει αποκλειστικά από μία παραγνώριση του δικαιώματος της ενδιαφερομένης να εκδικαστεί η υπόθεσή της εντός «λογικής προθεσμίας». Υπό αυτές τις συνθήκες, δε διαπιστώνει την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και οποιασδήποτε υλικής ζημίας μπορεί να υπέστη η προσφεύγουσα. Συντρέχει επομένως λόγος να απορριφθεί αυτή η πλευρά των αξιώσεών της. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη την οποία δεν επανορθώνει επαρκώς η διαπίστωση της παραβίασης της Σύμβασης. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, της επιδικάζει 10.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

37. Η προσφεύγουσα αξιώνει ομοίως 6.816 ευρώ για τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον του Δικαστηρίου. Δεν προσκομίζει κανένα τιμολόγιο, αλλά μόνο ένα λεπτομερές σημείωμα εξόδων, δακτυλογραφημένο και υπογεγραμμένο από τον δικηγόρο της, στο οποίο φαίνεται το ποσό αυτό. Υποστηρίζει ότι δεδομένων των χαμηλών εισοδημάτων της, δεν έχει ακόμα μπορέσει να του καταβάλει το εν λόγω ποσό.

38. Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές και υποστηρίζει ότι δεν είναι δεόντως αιτιολογημένες.

39. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

40. Εν προκειμένω, λαμβάνοντας υπόψη τα στοιχεία που έχει στην κατοχή του και τα προαναφερόμενα κριτήρια, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει στην προσφεύγουσα το ποσό των 500 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται από εκείνη ως φόρος.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

41. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς την αιτίαση την ελκόμενη από την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας και απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Αποφαίνεται* ότι:

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στην προσφεύγουσα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 10.000 (δέκα χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη και 500 (πεντακόσια) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται από εκείνη ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 11 Ιουνίου 2009 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος